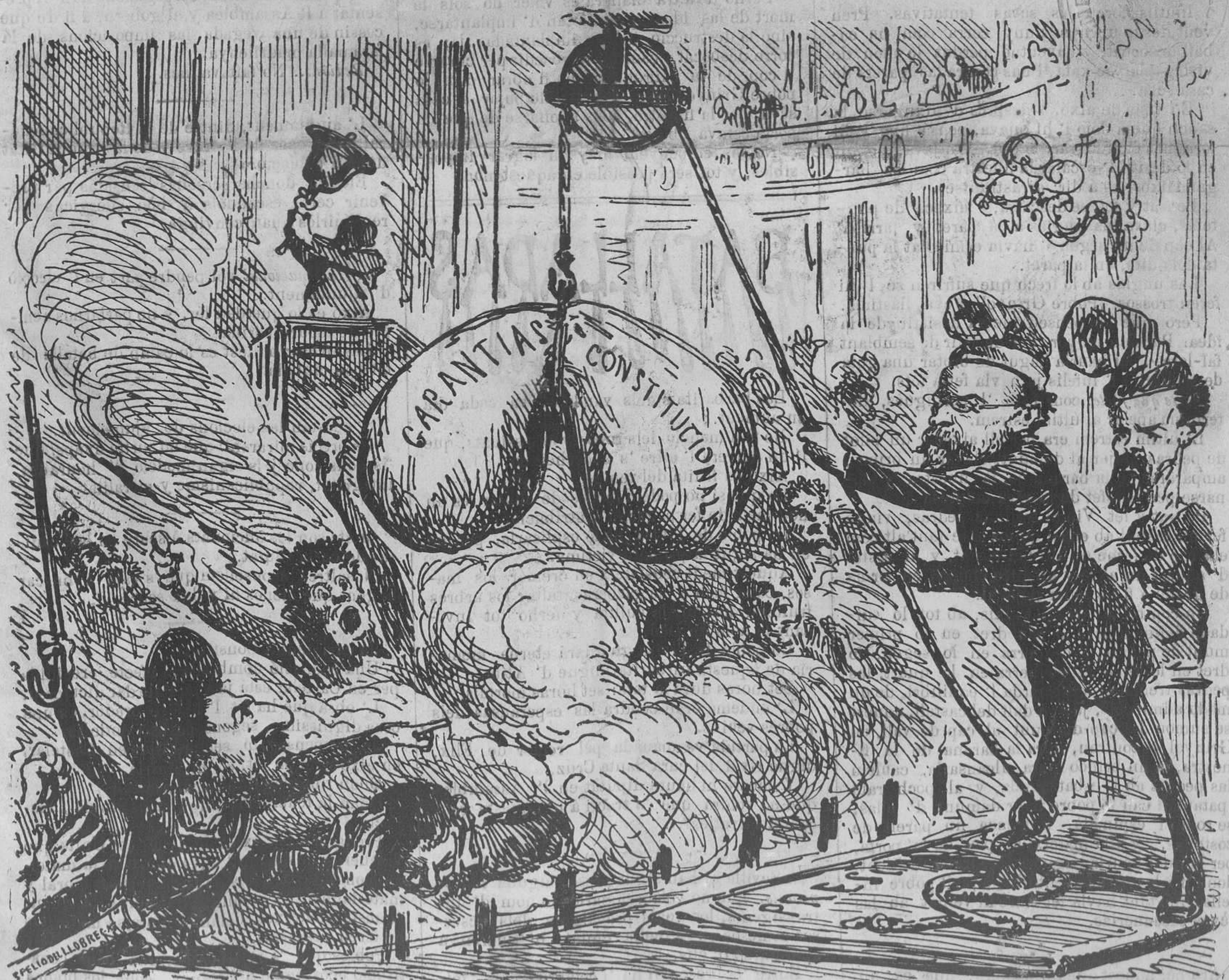

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

«La suspensió de las garantias ha aixecat gran polvoreda entre los que dihen republicans no son altre cosa que carlistas.» — (Orense petit.)

ENTRAR PER LA FINESTRA.

ERA un tal Grinyol, maniàtic a tot serho, la broma del veinat, pobre xicot que s' havia deixat lo senderi en lo ventre de sa mare, 'l qual entre altres arrels, tenia la de la tussuneria encare que fòs davant per davant de las cosas mes impossibles.

Un dia s' empenyá en guaytar al sol de fit á fit, segur de que faria cedir sa mirada de foch. Era l' istiu y passá cinch, sis, set, vuit, nou, dotz horas, encantat com un ensa, sense recordarse per res de meujar ni de beure. Lo sol se n' aná á la posta com cada dia, sense adonarse d' ell; y en quan á en Grinyol, mes satisfet que un gos ab un ós se n' aná al llit ab una inflamació als ulls que l' hi vá durar mes de tres mesos, y haventsel'hi fòs la miqueta de cervell que l' hi quedava.

Ja en aquest estat corria pels carrers, alelat y donant una especie de crit, semblant al de las frontissas de una porta quan se tanca, 'l qual l' hi valgué 'l motiu, pèl que tot lo poble 'l coneixia.

Las sèvas raras eran extraordinarias y com que no feya mal á ningú, corria pels carrers sense cuidado. Mes aviat era ell mateix la víctima de sas propias ximpleras.

Un dia al anarse'n á casa seva, y aixó que la porta era gran, s' empenyá á entrarhi per la finestra.

Lo primer que se l' hi acudí pera lograr aquest disbarat fou la idea de tenir alas. Per lograrlas s' enganxá las puntas de la jupa á las mànigas, y vinga fer esforços per volar com los aucells.

Inútils foren las sèvas tentativas. Pren vent desde un tros lluny, corra com un caball desbocat, y haventue perdut lo mon de vista, ¡plaf! se xafa 'l nas contra las parets de casa seva.

En vista de aixó, y després d' aixugarse la sanch que á dojo l' hi rajava, pensá que l' hi fora mes fácil lograr lo que desitjava, obrant en lo desitj d' escalar la finestra com los llargandaixos, es á dir: arrastrantse.

Pensat y fet: se descalsa, s' aixeca de puntetas, clava las unglas á la paret y jarriba! Al cap de un segon s' havia esmicolat la punta dels dits, en la paret.

Las unglas ab lo frech que sufiren se l' hi feren trossos. ¡Pobre Grinyol! Feya llástima.

Pero ¿que 'us penséu que vá desistir de la idea. Pués no senyor. Per desistir de semblant fal-lera, l' hi hauria hagut de brotar una gota de senderi y l' infelís ja havia fet á tots.

Forte que forte; com deya 'l portugués, determiná apelar al últim estrém.

L' últim estrém era per ell aixecar un pilot de pedras, pujar al damunt, clavar un brinco, ampararse de la barana de la finestra y donarse per satisfet de la seva empresa.

Pensat y fet. Vinga trejinar pedras, vinga fer un castell ab ellas: quant lo tè tant alt com ell, cop de ferne un altre al costat, y al costat d' aquest un altre y un altre encare, en forma de grahó á fi de poder pujarhi.

Un cop ho tè arreglat aixís, ab tot lo cuidado del mon posa lo péu dret en lo primer munt de pedras, l' esquerra en lo segon, lo dret en lo tercer, l' esquerra en lo quart; las pedras tremolan, ell guarda l' equilibri de un modo admirable, ja es á dalt del castell, aquest se sumou del cap-de-munt al cap-de-vall, en Grinyol se contrau, mira la barana de la finestra, fá un brinco pera alcançarla, cauhen las pedras ab l' esbatzagada, y al poch rato ¡pataplaf! cau lo pobre boig damunt d' ellas, se romp l' espinada, 's trenca un parell de costellas... y allá mateix, al péu de la porta, per la qual hauria pogut entrar tranquilament, dona fi á las sèvas aventuras, aquell pobre infelís, que tant havia fet riure al veinat ab las sevas tussunerias.

**

Are bé: aquest quento senzill, que es un veridich no 'ns diu res en aquest mo-

Preguntéu als impacients per sistema, als que al imaginar una cosa qualsevol ja frisan per obtenirla, y senten que la sanch se 'ls remena dintre de las venas; preguntéu á n' aquells polítichs que á penas concebeixan una idea ó á penas la senten exposar, sens madurarla, sens tenir en compte sas conseqüencias, sense meditar lo medi millor d' establirla y realisarla, 's llessan com uns insensats, á ferla prevaleixe, no pèl camí recte y expedit, sino per allá ahont la seva cega obstinació 'ls arrastra, preguntéu-los, dich, si es millor entrar sossegadament per la porta, ó á brincos per la finestra.

Preguntéu als infelissos obrers, que sense considerar los antecedents de qui 'ls guia, impulsats tal vegada pèl jesuitisme pagat tal vegada ab l' or de la reacció, ab un zel intempestiu, ab un desconeixement complert de las sèvas mateixas conveniencias, renegan de las reformas polítichs, ó sino renegan d' ellas las menosprecian, fins al punt de que no estant encare asseguradas, ja pensan ab establir sobre fonaments tant poch sólits l' edifici de las reformas socials mes adelantadas, preguntéu-los, també, si es millor entrar sossegadament per la porta ó á brincos per la finestra.

¡Ah! Després de lo primer vè lo segon. Las ideas s' inician, llaytan, s' entronisan, pero l' estar entronisadas no vol pas dir qu' estigan aixís mateix asseguradas: aquesta es la gran feyna, aquesta y cap mes.

Asseguradas qu' están, l' una crida al altra, y solzament l' una després de l' altra s' ha d' establir, tranquila y sossegadament, pèl medis naturals y lógichs, sense invadir terrenos impropis, ni trencar nn sol anell de la cadena del progrés.

Ferho d' altra manera es voler no sols la mort de las ideas que tractan d' implantarse, sino la destrucció de las implantadas ja; es corre desbocat, caure y retrocedir per curarse 'l cop de la caiguda, es en fi obrar com lo pobre Grinyol quan tractava de pujar á casa seva per la finestra, sens adonarse de que la porta estava oberta.

No 'ns empenyém may en lograr impossibles, y tot será possible en aquest mon.

BATALLARAS

Las barbaritats dels vándalos va cada dia en augment.

No fem menció dels robos y assassinats, que l' un darrera l' altre 's succeheixen.

Aixó es fruita del temps.

Lo que si no podém menos de sentar es un nou medi de fer pagar la contribució.

Lo poble de Tivisa 'ns lo explicaria, perque ell ha sigut la primera víctima.

Aquest medi consisteix en cremar los masos, calar foch á las garberas, tallar los arbres fruiters, destruir la cullita y ferho tot invocant lo nom de Deu.

Lo poble de Tivisa guardarà eterna memoria de aquesta barbaritat digne d' Atíla.

Set horas durá la tala: set horas mortals.

L' endemá eran cendra las esperansas dels pobres vebins.

La partida vá manada pèl rector de Flix, digne rival del cura Santa Cruz.

Y encare hi haurá diputat en l' Assamblea que no voldrá que 's tracti á n' aquesta gent com á salvatjes?...

A Sevilla hi han sigut presos alguns intemperants, que no volém donarlos lo nom d' intransigents, los quals prevalguts dels ecsesos comesos en aquella ciutat, hi anaren á aprofitarse d' ells.

Entre 'ls presos hi ha 'l célebre Elola, militar ascendit per en Figueras.

Hi ha gent molt patriótica; pero molt!..

Fán com un modelo de fills de familia que jo coneixia, l' qual tenint malalta de gravetat á la seva mare, postrada en lo llit del dolor, obria 'l balcó y l' hi treya la flassada del damunt.

Mentres l' Orense pare, quan lo govern demana suspensió de garantias en las provincias invadidas per l' insurrecció carlista, declara que no compareixerá á las Corts en tant la suspensió duri. l' Orense fill patrocina lo desitj del govern, apoyantse en lo que ha vist aquí á Catalunya, de ahont acaba d' arribar.

¿Qui tè rahò?

¿L' Orense que obra, com á individuó de una fracció política, ó l' Orense que parla per experiencia práctica?..

En aquesta quèstió, l' fill dona una lliçó á n' al pare.

En Suñer prometé la prompte llibertat dels negres de Cuba.

Está bé.

Rentém aquesta taca qu' embruta la noble cara de la República.

Actualment s' está fent la declaració de la reserva.

Es necessari que tots los joves de vint anys cumpleixin los efectos de la ley.

L' abolició de las ignominiosas quintas exigeix aquest sacrifici.

Lo Comité Provincial de Zaragoza lo mateix que molts otras corporacions han representat á l' Assamblea y al govern, á fi de que cessin de una vegada las imposicions de la faramalla madrilenya.

Rediós!... No faltava més.

L' ajuntament, dintre de la República federal, es la base de l' ordre y de la tranquilidat de una població.

Elegim donchs personas sensatas per prevenir certs escándols y bèn enérgicas per reprimirlos quan convinga.

L' Internacional vol pendre part en l' elecció d' Ajuntament.

Aixó es lo que déu fér, y no parlarnos sempre de moure borina.

Las urnas: aquest es lo camp de batalla de tot bon ciudadá.

S' acostan las eleccions de ajuntament.

Es precís mirarshi: que no surtin nyaps: que 'ls nous concejals sigan modelo d' honradés, integritat, republicanisme y moralitat.

Molts son los aficionados á seure en las cadiras de ca-la Ciutat.

Nosaltres aconsellem que 's vaja á buscar la gent que menos hi vulga seure.

Ja casi tenim Constitució.

Una comissió nombrada al efecte, presidida per en Castelar está ja á punt de dar dictámen.

L' obra que ha fet l' ilustre orador es una cosa digníssima, segons nostras noticias.

Ja 'ns pensavam sempre que en Castelar, en aixó com en tot, s' hi lluiria.

Quan tinguém lleys, acatarlas.

Quan la federació estiga constituida, respecte.

Prenguém per exemple 'ls Estats Units que visqueren uns setant anys dintre de la mateixa constitució, adelantant no obstant moral y materialment, y modificantla tant sols quant aquestos mateixos adelantos morals y materials ho feren nessesari.

Pobles que 's rejeixen per una bona constitució acostuman á fer anys, com los homes que tenen una constitució robusta.

Se creu que la minoria intransigent no assistirà a las Còrts mentres duri la suspensió de garantias.

No tinguéu por: ja assistirà al club d' Anton Martin.

Lo Centro federal de Madrit, tracta d' elegir un govern davant del govern, una Assamblea davant de l' Assamblea y fer lleys, davant de las lleys que aquesta fassa.

Lo que hauria de fer, es nombrar un rey, encare que fós l' Angel I, que conservés la centralisació madrilenya.

Demagogos de jech ó demagogos de frach, lo que volen los de la vila de l' os es ser lo ventrell d' Espanya.

Nostres lectors estaran prou enterats dels fets de Sevilla.

Una turba invadeix la Maestranza, s' apodera de tots quants objectes hi troba. Canons, curenyas, armas de totes classes, municions, objectes de treball y fins de las brusas dels treballadors.

Després de tot aixó s' ho ven pèls carrers á tant la dotzena, y en últim estrém las tabernas arplegan tots los quartos.

Las autoritats, débils, sense energia comensan per mirárs' ho y acaban per abandonar la capital.

La faramalla sevillana, coneixent lo mal que ha fet y per evitar lo cástich que mereix, fá barricadas, y 's disposa á defensarse, contra lo que puga venir.

Aixó pot ser una andalusada; pero may será un acte de verdader republicanisme.

Fets com aquests nos deshonoran, nos envileixen, y 'ns matan.

Es necessari que aixó s' acabi de una manera ó altre.

—Dèu té un bastó y la lògica una ametralladora!

Dèu nos guard' dels efectes de la lògica reaccionaria.

REPICHHS

Apenas proclamat en Barcelona lo célebre comité de salut pública, un diputat, proposá á l' Assamblea que 'n nombrés un també.

Decididament: *la locura es contagiosa.*

Fet històrich que 'ns ha contat un testimoni presencial:

A Tolosa hi ha moltes fàbricas de paper.

Un individuó 's presentá al arcalde, demanantli autorisació per dirigir una propaganda internacionalista als obrers.

Concedit, aixís ho féu, parlant com es costum de la liquidació social, de la anarquia, del colectivisme, de la abolicció de la familia y de tot aquell farrigo-farrago propi de semblants cassos.

Quan hagué acabat l' amich nostre, s' acostá al orador.

—Ola, pare fulano, l' hi digué.

—Com?... Me coneix?...

—Si home: no 's recorda que avants de ferse jesuita haviam estat junts en lo colegi de Vergara?...

Després de moure un escándol per dia, los franchs reconcentrats en Leganés han sigut llicenciats.

Llavors han demanat que se 'ls traslades a casa seva, y aixís s' ha hagut de fer.

De modo que son uns franchs aquests, que per ser franchs nos han sortit bèn cars.

Los carlins están dividits: cada gefe es un rey: no s' entenen.

Aprofitémnos d' aquesta circurstanca y acabémlos de dividir nosaltres.

Dividímls, cada un en dos.

LO FRARE JAN PASTANAGA CABECILLA, Á CABRINETY.

Sta. Pau 2 de Juriol de 1873.

May oblidat Cabrinety:

¿quant voldrá si es que li plau,
deixar los meus noys en pau,
y fer que ningú 'ls inquieti?

Perque, vaja, es ná de malas,
sens' entendres de rahons
sempre detrás dels minyons
ab una pluja de balas.

Vosté no respecta res
ni tant sols mon ministeri,
y es, creguí, obrá sens criteri
quí lo mal vol dels demés.

Qu' encare que ab poca paga,
(Dèu no m' ho tinga en retret),
so un cabecilla del Set
jo 'l frare Jan Pastanaga.

Si vosté vol, (ja m' enten)
espero que atés mon rangó
no 'm farà ballá 'l fandango
com ha fet fins al present.

Ja coneix nostre gran zel:
tots portém escapulari,
á las sis dihém lo rosari
y fém mérits per ná 'l cel.

Lo qu' es los noys, si senyó,
no hi dupti, que fan bondat,
si algun cop han fusellat,
ha estat ab bona intenció.

Robá y seduirne donas,
¡ca!... ni pensarihi... qu' es cas!...
fora aixó un pecat molt gras
y aquesta canalla es bona.

Ademés, home, ho sabria
si fessin pecat tant gran;
com me dich Pare Joan
se 'm confessan cada dia.

Crech que ja estaré enterat
que gosém fama de nobles,
si algun cop fem patí 'ls pobles
no es per mala voluntat.

Paguém si tenim dinés,
tot quant menjém y bebém,
y á falta d' aquells paguém
com ja sap ab bons papés.

Així, donchs, qu' estigui bó
y que 'ns deixi está ab repós:
sempre visch ab la pó 'l cos
de que 'ns surti tras cantó.

Fássis cárrech qu' estich magre
y entre 'l caló y mala teca,
en mitj d' una tós molt seca
m' ha agafat també *coragre*.

Fassi com nosaltres, plaga,
visqui sols de la esperança.

¿Qu' aquesta s' ofega? A França
fins nou embit

Pastanaga.

A. F. O.

Lo gobernador de Sevilla sembla que cansat de veurer la desenfrenada conducta dels perturbadors va fe us de la forsa. Los intransigents que escarniren la República, l' ordre y la honra nacional, debian quedar espantats al veurer que el poble ab cual nom s' escudaban demanaba la seva mort. Bè poble bè; pero no hi ha necessitat de matá per convense.

Los pomposos partes dels gefes de la diputació, donant compte de que 'ls batallons ja van cridar «¡quien vive!» á n' als carlins nos ha sugerit una idea que esplanarém en un próxim número.

Aquesta idea consisteix en apuntar lo número de morts, ferits y presoners que han fet los indicats batallons, y 'l número de rals que costan á la provincia, desde qu' estan en campanya.

Aixís buscarém de un modo clar, á quan nos surt cada carlí.

UN CARLÍ.

SONET.

Té forma humana ó be la vista enganya;
Ell camina ab dos peus per estranyesa;
Te ulls, te nas, te boca; y puig que resa
Dèu saber de parlar; sols en Espanya
La especie 's desarrolla y aixó estranya;
Jo no 'l sé definir y á fé que 'm pesa
Qu' he llegit á *Cuvier* persona entesa
En tot lo que la *zoologia* entranya,
Y d' aqueix ser no parla, ni anomena,
Ni menys lo clasifica cap dels sabís,
Y aixís, per defini 'l ¡tinch un apuro!..
Dirvos qu' es *racional* me dona pena,
Que no vull á *Cuvier* fer tals agravís;
Pero, qu' es *animal*, vos ho aseguro.

ALÁ.

Lo cólera s' ha declarat en Berlin.

No sabem com en Bismark, ab alguna circular diplomática no l' ha sabut enganyar.

Ni compreném com en Moltke no l' ha fet fugir á cancnadas.

La vida dels habitants de Berlin está en berlina.

Veyám si en Suñer y Capdevila curarará la tisis de la nació.

Nosaltres casi trobém un medi.

En la seva obra prescriu pèl malalt tranquilat, sossego y un régimen ordenat.

Sossego, tranquilat y ordre. ¡Aquest es lo remey!

Lo govern Austriach ha aconsellat á la Baleta de Borbó que guardés l' incognit, durant la seva estancia á Viena.

La persona que ha sigut rey, tè sempre certs deixos..... de mal gust.

Al pujar en lo ministeri d' Ultramar, en Suñer y Capdevila gran, declará que sentne un home de partit no podia conservar á tots los empleats en los seus puestos.

Ja sab lo que 's fa en Suñer.

Cria cessants y 't surtirán tísichs.

Gangas de ser metje y ministre.

Com á ministre 't mato: com á metje 't resucito.

Lo gobernador de Madrit se diu Hidalgo.

Lo capitá general do Madrit també 's diu Hidalgo.

No 'n necessitava pas poca d' hidalguía, l' antigua capital d' Espanya!

EPITAFI.

Exalá l' últim *suspiro*
un carlista casulá,
que al tirar lo primer tiro
ell mateix matarse vá.

P.

¡Rara coincidencia! Tots los diputats catalans y tots los vasco-navarros han defensat ab gran calor la suspensió de garantias en las provincias ahont hi há la guerra civil, es á dir, en las mateixas provincias que representan.

En cambi l' han combatuda 'ls de moltes provincies que no han tastat la plaga carlinesca.

La ma dreta 's vá oposar un cop á curar lo bras esquerra de un mal lleig, pretestant que l' unguent era fastigós.

Lo mal lleig aná creixent, se cangrená y lo mateix lo bras esquerra que la ma dreta quedaren enravenats perque l' individuó habia mort.

¡Qué aprenguin lo cuento certs pares de la patria!

132 carlistas han sigut embarcats cap á Cuba.

Si son de la guerra passada, poden darse per contents.

Los han enviat allá per matar negres.

Los carlins están sempre á punt de ballar.

Aquí tot sovint ballan lo fandango.

Y á Cuba podrán ballar l' americana.

CANTARELLAS.

L' amor que 't porto nineta dius que ab aixamples es fet: es clar dona, com tu creixes després no 't vindria bé.

Un any que fá que 'm coneixes y ja 'm parlas de casar? ¡quinas pressas! potsè 't pensas que hi cobrat per endavant.

Densá que hi ha la República dius no vinch tan com avans; un dia per cada una, ara hi te d' habè igualtat.

Dius que 't vareig dar paraula y que cumplirla ara *dech*; noya, si no vols barallas no treguis los comptes vells.

Diu la Sumpta que 'l seu cor, es un temple per lo gran: es clar, com qu' es majordona hi caben molts capellans.

DALDETA PUIG.

Un dels secretaris que convocavan una reunió dels internacionalistas se diu Nicolás Garrote.

¿Vil?..

La Baleta de Borbò, desde Roma se 'n vá á Viena.

Dels brassos paternals de Pio IX á l' exposició internacional de l' industria, del comer, de l' art, de la activitat humana.

Podrá posarse en un escaparate, ab lo següent rétol:

«Reina destronada: se alquila.»

Si entengué l' industria y l' comer en Marfori y en Puigmolót ho explicarán.

Si entengué l' art, ho explicaria 'l Pare Claret si fos viu.

Si fou instrument de l' activitat humana... ¡oh! tothom ho sab!

Decididament aquella dona fou un modelo.

Se alquila... Se alquila.

EPICRAMAS

—Sevé que hi feyas á dins?..

—Senyó no hi feya pas rél.

—¿Y tu Pere?

Caram, jo...

ajudava á n' en Sevé.

—Bah, créguim, no fassa 'l plaga...

deya un sastre á cert minyó

qu' era un baliga-balaga.

—Qui vá fer la roba?..

—Jo.

—Y donchs qui la fá la paga.

T de R.

D. Simplici Sanromá volguent un cas explicá va dir:—Tant m' hi horrorrisat que 'l cabell se m' ha erissat... y era calvo com la má.

R.

Un metje, jo 'l coneixia, dels que avuy dia n' hi ha molts, malalt qu' ell prenía 'l pols miracle si no 's moria.

La vigilia de Nadal pregunta:—Han dut cap regalo? No senyó, no...

—Malo, malo...

ni un sol pollastre, ni un ral...

Antonia, aixó no pot ser

tothom al altre 'n portava...

—Ay, si... No m' en recordava.

Han dut un gall.

—¿Qui?..

—L' foser!

T. T.

Nina: 'm passa quan te veig com quan ne bech massa ví: de prompte 'm vé un gran mareig y ganas d' aná á dormí.

A. DE LA F.

Mira, tú, si vols vení pren lo tran-via, Matéu. —Soch molt federal, Magí: jo no *preñch* lo que no es mèu.

D.

Un metje molt desgraciat quel' hi deyan D. Canut, no tenint ni un costipat deya corrent pèl veynat: ¡Hi ha una *pesta* de salut!

Y.

Se queixava á n' en Sevé lo metje Roch l' altre dia del poch treball que tenia, dihent:—Si jo fos estrangè d' altre mode m' aniria.

L' altre, qu' es un feligrés diu:—Si vols, te trech de apuros y 'l remey molt senzill es: deixam are quatre duros y de pet ets *metje ingles!*

P. s P.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas y endavinallas que passen al torn per esser insertadas segons son mérit los ciutadans Picaportas, Pepeta Matéu, Pepet, Gestus, Titó, Primarench Du, Joan de l' esca, Osracle, Lo butxi, Un tranquil del Poble Sech, Magricias, Un desesperat, Crispinet Crospis, Rossinyol, Gandul de Cambrils y Pau Pallús.

Ciudadá Joan de l' esca.—Lo que 'ns remet s' hauria d' assahonar ab una mica de sal y pebre.—Simon de l' Orni.—Aprofitarem algun dels seus epigramas.—Alá—Queda complascut.—Daldeta Puig.—Y á vosté també.—J. M. Mata.

Las soluciones han vingut tart: no atmetém fugas de cap mena, densá que han fugit D. Amadeo y en Figueras.—Un pela-canyas—No estém per romansos, es dir sino son prou correctes.—Cultorras.—Lo que 'ns envia necessita llimarse.—Emmeesse—No varem contestarli perque fa una lletra mes xica que pussas: avuy l' hi dihém que lo que 'ns remet no fila.—Un carrilatre.—Hauria de fer passar los versos pèls rails á fi d' igualarlos.—Canta plá clá y catalá.—Escriguins cada senmana que 'ns distreu.—Pop—La seva fáula demostra faciitat; pero no gran cosa mes.—Rossinyol.—Está bé. Ho insertarem.—Butxi—Escolti: avans de criticar als altres, aprengui de fer versos.—Lo menut.—No pot anar lo que 'ns envia: es lo mateix que 'l govern si no té energia.—Titó.—Idem, idem.—P. Matéu.—Quan envihi epigramas indiqui quins son originals y quins tradubits.—Cop de Pinassa—La cantarella esta bé: l' insertarem.—Gayter del Noya.—Los versos que 'ns envia son de molt bon aprofitar.—D. M. O.—Vosté 's queixa perque no l' hi hém insertat lo promés. Adverteixi que la CAMPANA surt y surtirá, y que avans no mori, cuuplirem. Lo director de un periódich no fá tot lo que vol sino lo que pot.—Oelortep—Lo que 'ns remet es molt fluix.—Un home petit—Idem, idem.—Pere Faba.—Idem, idem.—Un surell de Barcelona.—Vosté 'm diu que s' inserto lo dels seus amichs, no véu que ho fan millor que vosté: ja veurá pregúnta'ls hi.—Un sarriánés.—Esperi, home, esperi: ¿que es un mes ó dos ó tres y hasta un any, comparat ab l' eternitat?—

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y a la endavinalla del número anterior.

Sortim d' aquesta A-PA-TI-A saltem del TER-RAT de un salt y traurem de l' agonía al BARCO de l' alegría que porta la Federal.

Han incertat las tres soluciones los ciutadans Tonct, B. M. O, Pau Pallús, Gestus, Un desesperat, Cap vermell de Reus, En Pepet, Macatxu, Un escuat de Reus, Rossinyol, Lo gaiter del Noya, Cop de Pinasa, y Faló.

Han encertat las 2.ª y la 3.ª L' Agustinet de ca 'n Valls, Un quinquillaire del carré de Jaume I, y Amadeo II federal; la 1.ª y 3.ª lo ciudadá leallo; la 1.ª y 2.ª lo ciudadá Muley-Abbas, y la 3.ª no més la ciudadana Pepeta Mateu.

XARADA

I

Senyor Lopez: l' hi vull dí lo que no he dit á ningú perque es cosa *prima y hi* incertar lo fet per mí.

De tant y tant capiscá fer xaradas y fer l' os tinch un cap com un *dos dos*: aixó no 's pot aguantá.

Pero per aixó no importa, tiri aquesta en un moment en un *tot*, que ja hi consent son autor

UN CÒMICA D' HORTA.

II.

Sabs que diu lo *dos primera*?... Lo *dos hu* no diu *segona*: mes sen *tot* y tenir dona es propi de un calavera.

PICA PORTAS.

ENDAVINALLA.

Tinch ploma y no só escribent, canons tinch y no soch fort, cap tinch sense ser persona.... ¡No m' endevinas lectors?..

PAU PALLUS.

(Las soluciones en lo próximo número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.
Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.